

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 106 - Afgiftekantoor: Brussel V - maart 2019 - info@idefisc.be

Editoriaal

Fiscale waarschuwing

De grote ophef in de media over de “*klimaatwaarschuwing*” dreigt grote gevolgen te hebben op fiscaal vlak.

Het is ongetwijfeld bijna geloofwaardig, maar, zelfs in een land als België, één van de twee of drie meest belaste landen in de wereld, moeten we in de volgende jaren vrezen voor een gevoelige verhoging van de fiscaliteit.

Eenzijds lijken de beoogde maatregelen in de strijd tegen de “*klimaatopwarming*” inderdaad te leiden tot zware uitgaven voor de Staat, die er waarschijnlijk van zal profiteren om zich nog bijkomende regelgevende bevoegdheden toe te eigenen in verschillende domeinen.

Dat betekent nog meer administraties, bijkomende restricties van de individuele vrijheden, en overheidsuitgaven voor infrastructuur. Dit al-

les dreigt zich te vertalen in nieuwe aanzienlijke belastingen, omdat, zoals gewoonlijk, niemand overweegt om de bestaande uitgaven te verminderen. Onze leiders gaan er altijd van uit dat de bestaande uitgaven heilig zijn en ze bespreken enkel de ontwikkeling van nieuwe beleidslijnen, die systematisch bijkomende uitgaven met zich meebrengen.

Bovendien profiteren meerdere partijen ervan om twee zaken die geen enkel verband met elkaar houden aan elkaar te linken: enerzijds het klimaatbeleid en de “*vermindering van ongelijkheden*” anderzijds. Dat is profiteren van de situatie om nog meer hervreiding te creëren in een land dat reeds één van die landen is waar deze hervreiding zo belangrijk is. Dat betekent concreet dat er op vandaag reeds in België een belangrijk deel, bijna een derde,

van de inkomsten van de mensen gemiddeld van de Staat komt, met andere woorden van politieke beslissingen, en niet van eigen keuzes of hun eigen vermogen.

Een verhoging van de uitgaven en een verhoging van de hervreiding houden allebei een gevoelige verhoging van de belastingen in. Het lijkt moeilijk te denken dat dit zal leiden tot iets anders dan een vergroting van de armoede.

Thierry AFSCHRIFT

De klauwen van de beer

Altijd maar verlengde verjaringstermijnen

We zullen het in dit nummer lezen: de wetgever heeft, in beperkte gevallen weliswaar, inzake inkomstenbelastingen een nieuwe verjarings termijn gecreëerd van 10 jaar, terwijl tot op vandaag de langste termijn, buiten uitzonderlijke omstandigheden, 7 jaar bedroeg.

Zoals gewoonlijk roept men de noodzaak in om belastingen terug te krijgen voor het reeds zwaar doorwegende budget van de Staat.

Daarmee vergeet men echter dat de verjaringstermijn een fundamentele rechtsregel is, omdat men niet oneindig de betaling van verschuldigde sommen kan eisen en dit vooral wanneer het gaat over belastingen, welke schulden zijn zonder rechtstreekse tegenpartij.

Dit ook omdat de Staat over van het gemeen recht afwijkende voorrechten beschikt dat de verjaringstermijnen tot op heden korter waren dan in het burgerlijk recht: de Staat heeft bevoegdheden die veel belangrijker zijn dan deze van een gewone schuldeiser, maar als compensatie moet hij de aan hem verschuldigde bedragen binnen veel kortere termijnen opeisen.

Dit evenwicht, alsook de rechtszekerheid waarop iedereen recht heeft, dreigt gecompromitteerd te worden. De nieuwe termijn van 10 jaar zal bijna altijd van toepassing zijn op belastingen die verschuldigd zijn door particulieren die geen boekhoudkundige verplichtingen hebben, en die, om zich te moeten verdedigen, hun bewijsstukken gedurende een aanzienlijke termijn zullen moeten bijhouden.

Een bijkomende schrik is uiteraard dat een toekomstige regering er vanaf het ogenblik dat een termijn van 10 jaar wordt ingevoerd, in gevallen die uitzonderlijk lijken, van zal profiteren om de draagwijdte van die termijn uit te breiden tot veel frequentere hypothesen.

Editoriaal

Fiscale waarschuwing	1
Bedrijfsvoorheffing en belastingfiches: iets nieuws onder bedrijven	4
Het gratis ter beschikking stellen van een onroerend goed : einde van de gunstige evaluatie van het Voordeel van Alle Aard resultierend uit de circulaire nr. 2018/C/57	5
De fiscale bemiddelaar voortaan bevoegd om de verhogingen en boetes in fiscale zaken te verminderen	6
Verhoging in geval van laattijdige aangifte?	8
Inkomstenbelastingen : een nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar	9
Successie tussen feitelijke partners in het Vlaams Gewest : opgelet voor oude verdragen betreffende de gezinswoning	10

Bedrijfsvoorheffing en belastingfiches: iets nieuws onder bedrijven

We weten dat de meest efficiënte techniek van de fiscus, teneinde zich te verzekeren van de inkomstenaangifte en de inning van belastingen die door de belastingplichtigen verschuldigd zijn, bestaat uit het ten laste leggen van de aangifteverplichtingen en de betaling van de belastingen bij anderen dan bij die belastingplichtige.

De bedrijfsvoorheffing en de belastingfiches voor bezoldiging gaan dit idee vooraf: om te vermijden dat de loontrekkende nalaat zijn beroepsinkomsten aan te geven, zal het zijn werkgever zijn die schuldenaar wordt van een voorschot op de door hem verschuldigde belasting, dit onder de vorm van een bedrijfsvoorheffing waarvan de niet-betaling zwaar bestraft wordt. Het is ook de werkgever die, op risico van even efficiënte sancties (niet-afrekbaarheid van de bezoldiging en boetes), ertoe zal gehouden zijn om de belastingfiches en een jaarlijks overzicht van alle betaalde bezoldigingen aan de belastingadministratie te bezorgen.

De wetgever gebruikt en maakt geregeld misbruik van deze verschuiving van de aangifteverplichtingen en/of betalingsverplichtingen naar derden (overdrager van een handelsfonds, financiële tussenpersonen, enz.) en dit mechanisme werd recent in een andere versie toegepast die nog een

beetje gedurfter is dan deze die hem voorgingen: de werkgever is voortaan verplicht om op dezelfde manier te handelen, en ook al is hij het niet, maar enkele andere bepaalde belastingplichtigen, die de bezoldiging van zijn loontrekkende betalen.

Het komt regelmatig voor dat een moederbedrijf in het buitenlands opties op aandelen toekent aan werknemers van haar Belgisch filiaal die op die manier dus aandeelhouders worden van het moederbedrijf in het buitenland (en niet van het Belgisch filiaal) op het moment dat de opties gelicht worden.

Om deze situatie waarmee we in de laatste jaren in de praktijk vele keren werden geconfronteerd en waar de administratie vaststelt dat Belgische fiscale belastingplichtige inwoners van buitenlandse bedrijven waar zijn geen loontrekkenden zijn, vergoedingen ontvangen hebben (zoals opties op aandelen), zal de Belgische werkgever van de loontrekkende ertoe gehouden zijn de bedrijfsvoorheffing te betalen en de belastingfiches die betrekking hebben op de vergoedingen die door dat buitenlands bedrijf betaald werden naar de administratie te sturen, indien de Belgische werkgever en het buitenlands bedrijf (wat ook haar vestigingsplaats is) deel uit maken van een groep verbonden bedrijven.

De toekenning van opties op aandelen door het moederbedrijf in het buitenland wordt echter nergens gemotiveerd door een mechanisme van belastingontwijking: meestal is

enkel het moederbedrijf in het buitenland op de beurs genoteerd (de opties op aandelen hebben vooral waarde voor de loontrekkende belastingplichtige als ze verhandelbaar zijn op de beurs, private verkopen zijn moeilijker verhandelbaar); bovendien is het economisch en structureel logisch dat deze verrichting zich voor de verschillende filialen van de groep (waaronder deze die in België gevestigd zijn) op het niveau van het moederbedrijf situeert, teneinde een coherentie in het systeem van toekenning te respecteren.

Uiteraard kan de Belgische wetgever buitenlandse bedrijven niet dwingen om hem ook maar enige belastingfiche te bezorgen en nog minder om hem een bedrijfsvoorheffing te betalen.

Het is dus volledig normaal dat de Belgische wetgever zich richt tot de Belgische werkgever van de loontrekkende (die nochtans helemaal niet betrokken is door de toekenning die door het buitenlands bedrijf werd gedaan) om hem te vragen de verplichtingen te vervullen die hij in een ideale wereld graag zou hebben laten dragen door het moederbedrijf in het buitenland.

De aangegeven motivatie om te strijden tegen de niet-aangifte door Belgische loontrekkenden van dergelijke vergoedingen lijkt echter een belediging: voortaan bevatten de internationale uitwisselingen van fiscale inlichtingen inderdaad het bedrag van dergelijke grensoverschrijdende vergoedingen, zodat het voor de fis-

cus gemakkelijk geworden is om dat soort niet-aangifte, of ze nu vrijwillig is in hoofde van de belastingplichtige of als ze gewoon een vergetelheid is, te controleren.

Maar het is waar dat het voeren van een rectificatieprocedure iets meer werk vraagt van de fiscus dan zich tevreden te stellen met het wachten tot dat de Belgische werkgever zelf

De aangegeven motivatie om te strijden tegen de niet-aangifte door Belgische loontrekkenden van dergelijke vergoedingen lijkt echter een belediging: voortaan bevatten de internationale uitwisselingen van fiscale inlichtingen inderdaad het bedrag van dergelijke grensoverschrijdende vergoedingen, zodat het voor de fiscus gemakkelijk geworden is om dat soort niet-aangifte, of ze nu vrijwillig is in hoofde van de belastingplichtige of als ze gewoon een vergetelheid is, te controleren.

deze zoveelste last draagt die op zijn organisatie en zijn liquiditeitsstromen weegt.

Séverine SEGIER

Het gratis ter beschikking stellen van een onroerend goed : einde van de gunstige evaluatie van het Voordeel van Alle Aard resulterend uit de circulaire nr. 2018/C/57

Artikel 36 van het WIB92 voorziet dat de voordelen van alle aard die op een andere manier verkregen worden dan in geld worden gerekend voor de werkelijke waarde die ze hebben in hoofde van de begunstigde of, in bepaalde gevallen, voor de waarde zoals forfaitair vastgelegd door de Koning. Dit is het geval voor het voordeel afkomstig van het gratis ter beschikking stellen van een onroerend goed aan werknemers of bedrijfsleiders.

De forfaitaire waardering van dit voordeel was voorzien in artikel 18, §3, 2., KB/WIB 92 (oud). Volgens dit artikel :

- Het voordeel werd forfaitair vastgesteld op 100/60 of op 100/90 van het kadastraal inkomen van het onroerend goed naargelang het ging om een pand of een ongebouwd onroerend goed;
- In afwijking van vorige alinea werd voorzien dat het voordeel voor de panden die ter beschikking werden gesteld door rechtspersonen forfaitair werd vastgesteld op 100/60 van het kadastraal inkomen van het

onroerend goed, vermenigvuldigd met 1,25 wanneer het kadastraal inkomen van het onroerend goed lager was dan 745 € of vermenigvuldigd met 3,8 wanneer het kadastraal inkomen van het onroerend goed hoger was dan 745 €¹.

Deze bepaling vestigde dus een verschil in behandeling al naargelang het onroerend goed gratis ter beschikking werd gesteld door een natuurlijk persoon of door een rechtspersoon. In het laatste geval was het belastbaar voordeel van alle aard inderdaad dus hoger. Er was echter geen enkele reden om het gebruik van een verschillende belastbare grondslag te rechtvaardigen wanneer de huurwaarde van de betrokken huisvesting gelijk bleef in de twee situaties en dat, ongeacht de vraag te weten of de huisvesting door een natuurlijk persoon of een rechtspersoon ter beschikking werd gesteld.

Dit verschil in behandeling heeft aanleiding gegeven tot twee arrest van het Hof van Beroep van Gent en een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen die het onderscheid dat gemaakt werd in de berekening van het belastbaar voordeel, afhankelijk van het feit of deze door een natuurlijk persoon of een rechtspersoon werd toegekend, als ongrondwettelijk hebben beschouwd.

Teneinde het discriminerend verschil in behandeling die door de twee Hoven van Beroep werden opgeworpen, te doen verdwijnen, had de FOD Financiën een circulaire opgesteld in afwachting van een wijziging van de reglementering. Deze circulaire voorzag dat de forfaitaire evaluatie van het voordeel

¹ Als het weldegelijk gaat om een gemeubelde woonst, het zo vastgestelde voordeel werd verhoogd met 2/3.

resultierend uit de gratis ter beschikkingstelling van een huisvesting door een rechtspersoon op 100/60e van het geïndexeerd kadastraal inkomen van het betrokken onroerend goed zou geëvalueerd worden². Met andere woor-

nigvuldigd met 2³. Bovendien werd het verschil in de bepaling van het voordeel wanneer het kadastraal inkomen van het pand al dan niet hoger was dan 745 EUR ingetrokken.

Voortaan zal het belastbaar voordeel 100/60 van het kadastraal inkomen van het pand bedragen, vermenigvuldigd met 2, of dit pand nu door een natuurlijk persoon of een rechtspersoon ter beschikking wordt gesteld en wat ook het bedrag is van het kadastraal inkomen. De uitvoerende macht had zich echter kunnen tevreden stellen met een einde te maken aan het tot dan bestaande verschil in behandeling door de vermenigvuldigingsfactor die van toepassing was op de berekening van het voordeel voor het gratis ter beschikking stellen van een pand door een rechtspersoon te schrappen en zo een standpunt in te nemen die dezelfde was als deze van de belastingadministratie. Dit was echter niet het geval.

“

Onder het mom van een “afstemming van de wetgeving op de rechtspraak” belast

de nieuwe regelgeving voortaan twee situaties nog zwaarder, met name deze van de belastingplichtige die gratis geniet van een pand die hem door zijn werkgever/natuurlijk persoon ter beschikking wordt gesteld en deze van de belastingplichtige die gratis geniet van een pand (waarvan het kadastraal inkomen lager is dan 745 €) en dat door een rechtspersoon ter beschikking wordt gesteld.

”

den, de vermenigvuldigingsfactor die leidde tot een discriminerend verschil in behandeling werd geschrapt.

Ook al waren we blij vast te stellen dat de administratie zich neerlegt bij deze rechtspraak zonder te wachten op een wijziging van de reglementering, toch was deze blijdschap van zeer korte duur.

Het Belgisch Staatsblad van 27/12/2018 heeft een koninklijk besluit van 07/12/2018 gepubliceerd dat het artikel 18 van het KB/WIB 92 wijzigt. Voortaan is er voorzien dat het voordeel 100/60 van het kadastraal inkomen van het pand zal bedragen, verme-

Onder het mom van een “afstemming van de wetgeving op de rechtspraak” belast de nieuwe regelgeving voortaan twee situaties nog zwaarder, met name deze van de belastingplichtige die gratis geniet van een pand die hem door zijn werkgever/natuurlijk persoon ter beschikking wordt gesteld en deze van de belastingplichtige die gratis geniet van een pand (waarvan het kadastraal inkomen lager is dan 745 €) en dat door een rechtspersoon ter beschikking wordt gesteld.

Chloé BINNEMANS

De fiscale bemiddelaar voortaan bevoegd om de verhogingen en boetes in fiscale zaken de verminderen

Tot op vandaag kon de belastingplichtige die een gratieverzoek wenste in te dienen tegen een fiscale administratieve geldboete of een belastingverhoging die hem opgelegd werd door de belastingadministratie ten titel van sanctie en tegen welke hij al zijn wettelijke beroepsmogelijkheden zonder succes had uitgeoefend, een uitstel van deze sancties vragen bij wijze van een gemotiveerd verzoekschrift geadresseerd aan de Minister van Financiën, dit op grond van het Besluit van de Regent van 18 maart 1831.

Sinds 1 januari 2019 is dit Besluit van de Regent niet meer van toepassing voor wat betreft de belastingen op inkomsten, de belastingen omgezet in belastingen op inkomsten, en de diverse rechten en taksen, want deze bevoegdheid werd gedelegeerd aan de Cel administratieve sancties die nieuw werd opgericht bij wet van 29 maart 2018 binnen de Dienst fiscale bemiddeling.

Om het voorwerp te kunnen zijn van dit verzoek, mag de verhoging of de boete geen voorwerp meer kunnen zijn van eender welk admi-

² In voorkomend geval vermeerderd met 2/3 als het gaat om een gemeubelde huisvesting

³ Voor de ongebouwde onroerende goederen blijft het voordeel gevestigd op 100/90 van het kadastraal inkomen van het ongebouwd onroerend goed.

nistratief of gerechtelijk beroep en het mag ook niet meer gaan om een strafrechtelijke fiscale boete.

De mogelijkheid tot gratieverzoek betreft dus vooral de verhogingen en administratieve boetes die werden toegepast voor fiscale inbreuken die te goeder trouw werden gepleegd, eventueel herhaaldelijk (wat het tarief van de verhogingen verhoogt), zelfs op basis van de trap die van toepassing is op de inbreuken die te kwader trouw werden gepleegd, maar zonder de strafrechtelijke fiscale boetes te kunnen viseren.

beroep), moet de belastingplichtige specifieke motieven kunnen rechtvaardigen waarmee geen rekening kon gehouden worden in het kader van de voorafgaande (gewone) beroepsmogelijkheden.

De beslissing die door de Cel administratieve sancties wordt genomen, is een beslissing die gebaseerd is op een afweging van de billijkheid en niet op rechtsregels; het betreft geenszins een “beroep” als een gewoon beroep dat zou afgesloten zijn. In geval van een positieve beslissing, wordt de sanctie echter niet gewijzigd, enkel zijn opeisbaarheid wordt opgeschort.

De Cel administratieve sancties zal bijvoorbeeld kunnen rekening houden met de medewerking van de belastingplichtige tijdens de fiscale procedure, de afwezigheid van vorige fiscale geschillen, een moeilijke persoonlijke financiële situatie, een beperkte betalingscapaciteit en humanitaire of familiale redenen: een achteruitgang van fortuin, een zware ziekte, jobverlies of verlies van een belangrijke klant, een faillissement, een echtscheiding,

Zoals het rapport aan de Koning voorafgaand aan het koninklijk uitvoeringsbesluit van 21 december 2018 stelt, is het gratieverzoek bestemd voor “ongelukkigigen in het leven”, zowel natuurlijke personen als rechtspersonen.

Het betreft dus vooral geen revolutie inzake beroepsmogelijkheden tegen boetes en verhogingen die

definitief geworden zijn, maar een ontstopping van de procedure die voorheen bestond en die inhield dat het dossier over het algemeen, materieel, werd behandeld door een dienst dicht bij de belastingambtenaar (wat deze mogelijkheid tot gratieverzoek vaak nutteloos maakte).

De belastingplichtige zal voortaan de kans krijgen om zijn dossier onder een nieuw licht voor te leggen aan andere beslissers die misschien een andere manier van aanpak van het dossier zullen hebben dans mensen die te dicht staan bij de betrokken invorderingsdienst bevinden; zij zullen echter wel geconsulteerd kunnen worden.

De beslissingen zullen (op anonieme wijze) gepubliceerd worden waardoor het na wat praktijkijd, mogelijk zal zijn om motieven die kunnen aanvaard worden te onderscheiden.

In geval van een negatieve beslissing, kan de Raad van State gevraagd worden om de deugdelijkheid van de aangenomen motivering te controleren.

De toekomst zal uitwijzen of dit gratieverzoek “nieuwe formule” een stap vooruit zal zijn in de richting van een grotere menselijkheid in de invordering van belastingschulden.

Séverine SEGIER

De belastingplichtige zal voortaan de kans krijgen om zijn dossier onder een nieuw licht voor te leggen aan andere beslissers die misschien een andere manier van aanpak van het dossier zullen hebben dans mensen die te dicht staan bij de betrokken invorderingsdienst bevinden; zij zullen echter wel geconsulteerd kunnen worden.

De toekomst zal uitwijzen of dit gratieverzoek “nieuwe formule” een stap vooruit zal zijn in de richting van een grotere menselijkheid in de invordering van belastingschulden.

Aangezien dit verzoek pas mogelijk is na de gewone beroepsmogelijkheden (met inbegrip van cassatie-

Verhoging in geval van laattijdige aangifte?

Een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen herhaalt dat er tot aan de wet van 30 juni 2017 geen enkele verhoging van de belasting mocht worden toegepast in geval van laattijdige aangifte.

Het geschil betrof een belastingverhoging van 20% die door de belastingadministratie werd opgelegd op grond van artikel 444 van het WIB1992.

Nu, artikel 444 van het WIB 1992, zoals van toepassing op het geschil in kwestie, liet de belastingadministratie toe om een belastingverhoging op te leggen “indien geen enkele aangifte werd ingediend of indien de ingediende aangifte onvolledig of onjuist is”.

Een laattijdige aangifte werd dus niet opgenomen onder de gevallen waarin een belastingverhoging mocht worden opgelegd.

Een duidelijke wettekst moet niet geïnterpreteerd worden en, in fiscale zaken, zou een restrictieve interpretatie wel passen, temeer omdat men zich in het domein van sancties bevindt.

Het bedrijf had effectief op 9 december 2015 een laattijdige aangifte van de vennootschaps-

belastingen gedaan terwijl de indieningstermijn voor de aangifte sinds 7 oktober 2015 verlopen was. Niettemin was de kennisgeving van aanslag van ambtswege van 3 februari 2016 volledig gebaseerd op de aangifte die door het bedrijf werd ingediend.

Er was dus geen niet-aangifte aangezien de aangifte werd ingediend, ook was dit te laat.

De aangifte was trouwens ook niet onvolledig en onjuist, aangezien het belastingkantoor zich op de weliswaar laattijdige aangifte gebaseerd heeft.

Het is dus logisch dat de rechtbank beslist dat, gelet op de duidelijke tekst van het voormalige artikel 444, er geen enkele belastingverhoging mocht opgelegd worden.

Waar staan we vandaag?

Sinds de wet van 30 juni 2017, staat de laattijdige indiening van de aangifte inderdaad bij de gevallen waarin een belastingverhoging kan toegepast worden.

Maar toch lijkt de tekst nog een vraag op te werpen, ook al is deze op vandaag op de laattijdige indiening van de aangifte gericht.

Artikel 444 zegt voortaan :

“Bij niet-aangifte of in geval van onvolledige of onjuiste aangifte, worden de op het niet aangegeven inkomstengedeelte verschuldigde belastingen (...), vermeerderd met

een belastingverhoging die wordt bepaald naar gelang van de aard en de ernst van de overtreding, volgens een schaal waarvan de trappen door de Koning worden vastgesteld en gaande van 10 procent tot 200 procent van de op het niet aangegeven inkomstengedeelte verschuldigde belastingen.”

“Ook al is de tekst voortaan gericht op de laattijdige indiening van de aangifte, we hebben hier niet te maken met niet aangegeven inkomsten, in ieder geval, zoals in de zaak die aan de rechter in Antwerpen werd voorgelegd, werd de belasting gevestigd conform de aangegeven inkomsten, ook al werd dit laattijdig gedaan.”

De nieuwe tekst laat het naar onze mening niet toe om laattijdig aangegeven inkomsten om te zetten naar niet aangegeven inkomsten.”

Het is duidelijk dat de wetgever van de wet houdende maatregelen ter bestrijding van fiscale fraude wilde dat er geen betwisting meer mogelijk was “over de toepassing van een belastingverhoging in geval

van laattijdige belastingaangifte” (wetsontwerp houdende maatregelen ter bestrijding van de fiscale fraude).

Een strikte lezing van de fiscale bepaling toont echter dat de zaken niet zo eenvoudig zijn als ze lijken.

De tekst van artikel 444 maakt het inderdaad mogelijk om een verhoging toe te passen *“op de belastingen die verschuldigd zijn op het deel van de niet aangegeven inkomsten”*.

Nu, ook al is de tekst voortaan gericht op de laattijdige indiening van de aangifte, we hebben hier niet te maken met niet aangegeven inkomsten, in ieder geval, zoals in de zaak die aan de rechter in Antwerpen werd voorgelegd, werd de belasting gevestigd conform de aangegeven inkomsten, ook al werd dit laattijdig gedaan.

De nieuwe tekst laat het naar onze mening niet toe om laattijdig aangegeven inkomsten om te zetten naar niet aangegeven inkomsten.

Pascale HAUTFENNE

Inkomstenbelastingen : een nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar

Een wetsontwerp houdende fiscale, fraudebestrijdende, financiële alsook diverse bepalingen werd op 31 januari 2019 goedgekeurd in plenaire zitting van de Kamer: onder de bepalingen die het bevat, is er één die onze aandacht weerhield.

In fiscale zaken (directe belastingen) is de langste verjaringstermijn 7 jaar, te rekenen vanaf de 1e januari volgend op het jaar van inning van de inkomsten. Deze onderzoeks- en belastingstermijn van 7 jaar is van toepassing als de administratie in de mogelijkheid verkeert om het bestaan van aanwijzingen van fraude (voor het onderzoek) of een fiscale fraude (voor de belasting) in hoofde van de belastingplichtige aan te tonen.

Met andere woorden, tijdens het kalenderjaar 2019 zijn de oudste inkomsten die het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek en een rechtzetting deze van het inkomstenjaar 2012.

Voor de vorige jaren zijn de onderzoekstermijn en de belastingstermijn van de fiscus verlopen, omwille van verjaring.

Voortaan zal er een bijzondere termijn bestaan voor inbreuken op de bepalingen van het Wetboek van in-

komstenbelastingen, gecombineerd met een beroep op een juridische constructie gevestigd in een Staat die op de lijst staat van Staten met een onbestaande of lage fiscaliteit, een lijst die reeds opgenomen is in de fiscale wetgeving.

De bijzondere termijn van 10 jaar zal echter niet van toepassing zijn op juridische constructies gevestigd in Staten waarmee een overeenkomst ter preventie van dubbele belastingen werd afgesloten, indien deze een uitwisseling van fiscale informatie met België voorzien. Wat op vandaag in realiteit de overgrote meerderheid betreft van de Staten met een duidelijk voordeligere fiscaliteit dan België.

Er moet tevens een intentioneel criterium aanwezig zijn; het gebruik van de juridische constructie moet als doel hebben de (belastbare) oorsprong of het bestaan van het vermogen te verbergen.

Met andere woorden, de niet aangegeven inkomsten, die hadden aangegeven moeten worden, van de jaren 2012, 2013 en 2014, zullen gerectificeerd kunnen worden gedurende drie bijkomende jaren in vergelijking met de termijn die op vandaag van kracht is (respectievelijk tot 31 december 2022, 2023 en 2024).

De termijnen waarin de onderzoeks- en belastingbevoegdheden van de administratie met betrekking tot vorige inkomsten blijven verlopen, ondanks de tussenkomst van deze nieuwe wetgeving: een wijziging van de regels betreffende de verjaring kun-

nen inderdaad pas leiden tot heropening van de verworven verjaringen op het ogenblik dat de nieuwe wet van kracht wordt (1 januari 2019).

“

De motivering voor deze bepaling is puur opportunistisch: onder de zeer recente lawine van gigantisch veel te behandelen gegevens door de inwerkingtreding van internationale uitwisselingen van fiscale inlichtingen, heeft de Staat eenvoudigweg geen tijd noch de middelen gehad om een dergelijke stroom aan informatie te behandelen binnen de onderzoeksen belastingtermijn van 7 jaar.

Er moest dus op een ethisch betwistbare manier een beetje “een reddende hand” gevonden worden.....

”

We noteren vanaf nu dat het gebruiken van een buitenlandse juridische constructie, ook al is deze gevestigd in een belastingparadijs, een wettig gedrag is en blijft, voor zover uiteraard dat de belastingplichtige al zijn fiscale verplichtingen vervult en, in feite, dat hij niet probeert om belastbare inkomsten te verbergen.

Het startpunt van de onderzoeken die gedaan worden binnen de termijn van 10 jaar zal voor de belastingadministratie dus altijd het punt zijn waarop wordt aangetoond dat er in hoofde van de belastingplichtige aanwijzingen bestaan van de (werkelijke of fictieve – cfr. Kaaimantaks)

ontvangst van een belastbaar inkomen.

De verlenging van de verjaringstermijn kan uiteraard niet dienen als argument voor de belastingadministratie om inkomsten tijdens de voorbije 10 jaar als belastbaar te beschouwen die het in realiteit niet waren in hoofde van deze belastingplichtige, krachtens het recht dat van toepassing was tijdens het gecontroleerde jaar.

De motivering voor deze bepaling is puur opportunistisch: onder de zeer recente lawine van gigantisch veel te behandelen gegevens door de inwerkingtreding van internationale uitwisselingen van fiscale inlichtingen, heeft de Staat eenvoudigweg geen tijd noch de middelen gehad om een dergelijke stroom aan informatie te behandelen binnen de onderzoeksen belastingtermijn van 7 jaar.

Er moest dus op een ethisch betwistbare manier een beetje “een reddende hand” gevonden worden.....

Séverine SEGIER

Successie tussen feitelijke partners in het Vlaams Gewest: opgelet voor oude verdragen betreffende de gezinswoning

In eerste instantie werden de erfrechtelijke voordelen door de federale wetgever enkel toegekend aan gehuwde koppels. Progressief, omwille van de bekommernis voor gelijkheid, werden deze voordelen in de drie gewesten, uitgebreid naar wettelijke samenwonenden (zijnde de personen die een contract van wettelijk samenwonen hebben afgesloten).

De feitelijke partners hebben geen toegang tot hetzelfde statuut van fiscale gelijkheid, behalve in het Vlaams Gewest waar, op vandaag, niet alleen de gehuwden en de wettelijk samenwonenden, maar ook de feitelijke partners, zijnde de persoon die een gemeenschappelijk gezin vormde met de overledene sinds ten minste drie jaar op de dag van het openvallen van de successie en zonder onderbreking, genieten van het ontbreken van successierechten op de gezinswoning, voor zover een testament werd opgesteld door de overleden partner ten voordele van de overlevende partner waarbij de gezinswoning aan hem of haar werd toegekend (hij of zij erft deze niet automatisch).

Het gevolg van deze regel is dat, indien des feitelijke partners samen een onroerend goed kopen om er hun verblijfplaats te vestigen, de overlevende partner op de dag van het eerste overlijden geen successierechten zal verschuldigd zijn op het deel van de eerststervende partner.

Maar deze wijziging is redelijk recent en we moeten dus rekening houden met het grote aantal aankoopcontracten van onroerend goed met een onroerend beding van aanwas of tontine die werd afgesloten voor de inwerkingtreding van deze gelijkstelling.

Voor de aankoopovereenkomsten van de woonst van voor 2015 voorzagen de feitelijke partners vaak een clause volgens dewelke het deel van de eerststervende aangroeide aan het deel van de overlevende waardoor niet de successierechten (toendertijd prohibitief tussen feitelijke partners die beschouwd werden als perfecte vreemden ten opzichte van elkaar), maar de registratierechten op de onroerende aankoop – zijnde een kost van 10% van de waarde van het gebouw op de dag van het overlijden in het Vlaams Gewest - van toepassing werden. Dat hield een aanzienlijk fiscaal voordeel in in vergelijking met het tarief van de successierechten “tussen derden”.

Maar nu dat de successierechten op de gezinswoning in het Vlaams Gewest ook geschrapt zijn tussen feitelijk samenwonende partners wordt dit tarief van 10% gevoelig duurder dan de huidige 0%... en bijgevolg

zouden die oude overeenkomsten voortaan hun doel wel eens kunnen missen.

“

In het burgerlijk recht is de feitelijke partner dus met een notarieel beding van aanwas beter beschermd tegen het risico om uit de gezinswoning gezet te worden dan met een eenvoudig testament.

De kost van deze bescherming (10% van de waarde van het onroerend goed op de dag van het overlijden) nodigt echter wel uit tot nadenken.

”

Ze behouden echter wel het voordeel dat de overlevende feitelijke partner nu nog meer beschermd wordt: de toekenning via testament van een gezinswoning aan de overlevende feitelijke partner kan op elk ogenblik door de erflater herroepen worden, zonder dat de feitelijke partner hiervan op de hoogte wordt gebracht; het onroerend beding van aanwas op zich staat in de notariële aankoopakte vermeld en kan daarna niet worden aangepast, behalve met

gezamenlijk akkoord van de partijen.

In het burgerlijk recht is de feitelijke partner dus met een notarieel beding van aanwas beter beschermd tegen het risico om uit de gezinswoning gezet te worden dan met een eenvoudig testament.

De kost van deze bescherming (10% van de waarde van het onroerend goed op de dag van het overlijden) nodigt echter wel uit tot nadenken.

Séverine SEGIER

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT**
in samenwerking met
Pascale HAUTFENNE hoofdredacteur
en

Chloé BINNEMANS
Séverine SEGIER

Verantwoordelijke uitgever:

Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel

Internet

<http://www.idefisc.be>

Volgend nummer:

Juni 2019

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.

De door Idefisc gepubliceerde infor-
matie is louter informatief. Het betreft
geen juridisch advies aangaande
welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar
in het Frans. Indien u de Franse tekst
wenst te ontvangen, kan u een e-mail
sturen aan info@idefisc.be. Wij passen
onze databank vervolgens in die zin
aan.

Design by Artwhere
www.artwhere.be